

Sygn. akt IV CZ 43/12

POSTANOWIENIE

Dnia 5 lipca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Iwona Koper (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Anna Owczarek (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku B. J.

przy uczestnictwie P. D., J. S.

i A. C.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 5 lipca 2012 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania A. C.

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 20 stycznia 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 20 stycznia 2012 r. odrzucił skargę kasacyjną uczestniczki postępowania A. C. od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 września 2011 r. wydanego w sprawie o rozgraniczenie, wobec nieoznaczenia we właściwy sposób orzeczenia od którego została wniesiona i nieusunięcia tego braku mimo wezwania.

Uczestniczka postępowania A. C. w zażaleniu na powyższe postanowienie podniosła zarzuty błędnej wykładni art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. prowadzącej do przyjęcia, iż użycie w odniesieniu do zaskarżonego orzeczenia nazwy „wyrok” w miejsce „postanowienie” stanowi brak formalny skargi kasacyjnej, niewłaściwego zastosowania art. 398⁶ § 1 pkt 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. i odrzucenie skargi kasacyjnej, która nie zawierała braków formalnych, w szczególności określonych w art. 398⁴ § 1 pkt 2 i 3 k.p.c. Zarzuciła także, że niepodporządkowanie się przez jej pełnomocnika wezwaniu nie uzasadnia odrzucenia skargi. Skarżąca wniosła o uchylenie postanowienia i przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył:

Zgodzić się należy ze skarżącą jedynie co do tego, że skoro element skargi kasacyjnej dotyczący „oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem czy jest ono zaskarżone w całości czy w części” wynika z treści art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c., to brak podstawy do wdrażania postępowania naprawczego. To postępowanie jest bowiem przewidziane jedynie w odniesieniu do elementów skargi wynikających z art. 398⁴ § 2 i 3 k.p.c. Niemniej uchybienie powyższe nie powoduje wadliwości zastosowanej sankcji procesowej. Oznaczenie orzeczenia stanowi bowiem wymóg konieczny skargi, a jego brak lub wadliwość mają charakter nieusuwalny. Forma orzeczenia jest także istotna z punktu widzenia dopuszczalności skargi, a oznaczenie nie jest tożsame z nazwą, jak twierdzi skarżąca.

Podzielić ponadto należy stanowisko wcześniej wyrażone przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2001 r. IV CZ 197/2001, nie publ. że specyfika środków odwoławczych w postępowaniu kasacyjnym oraz obowiązujący w nim

przymus adwokacki, wreszcie profesjonalizm zawodowych pełnomocników wyłączają możliwość nadania im przez sąd innego charakteru, jak określony przez adwokata, nawet wówczas gdy oznaczenie to jest oczywiście błędne.

W tym stanie rzeczy zażalenie jako bezzasadne podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).